

ἘΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Πρώτος

Συνδρομή ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσια. — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

8 Φεβρουαρίου 1876

ἘΘΝΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

Ἑρμηνεύσεισ ὑπὸ Α. Σ. Βυζαντιῦ.

Συνήχημα ἰδίε σελ. 65.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Κοινωνικαὶ τάξεις.

Ἑρ.—Ὑπάρχει νόμιμός τις διάκρισις μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων;

Ἄπ.—Ὅχι, ἐὰν μὴ ἡ διάκρισις τῆς προσωπικῆς ἀξίας καὶ τῶν πρὸς τὴν Πατρίδα ὑπηρεσιῶν.

Ἑρ.—Ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις πτωχοὶ καὶ πλούσιοι;

Ἄπ.—Μάλιστα· ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ νόμου ὁ πλούσιος δὲν ἔχει πλεῖοτερα δικαιώματα τοῦ πτωχοῦ.

Ἑρ.—Τί ὀφείλει πρὸς τὴν Πατρίδα ὁ πλούσιος πολίτης;

Ἄπ.—Ὁ πλούσιος πρέπει νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν ὡς κάτοχον μέρους τῆς δημοσίας περιουσίας, ὡς κύριον μέσων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ χρησιμοποιῇ πρὸς δόξαν καὶ εὐημερίαν τῆς Πατρίδος.

Ἑρ.—Μόνον ταῦτα;

Ἄπ.—Ὄφειλε προσέτι νὰ ὑπηρετῇ καὶ προσωπικῶς τὴν Πατρίδα, μετέχων τῶν κοινῶν κόπων καὶ κινδύνων καὶ συντελῶν εἰς τὴν παραγωγάν. Ἐὰν ζῆ ἐν ὀκνηρίᾳ, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἔχει εἰσοδήματα, καθίσταται ἀξιοπεριφρόνητος, ὡς ἄπιστός τις παρακαταθηκοφύλαξ.

Ἑρ.—Ἦὼς πρέπει νὰ φέρεται πρὸς τοὺς συμπατριώτας του ὁ πλούσιος πολίτης;

Ἄπ.—Πρέπει νὰ ἦναι μετριόφρων καὶ νὰ μὴ ζητῇ νὰ ἐπιβάλλεται διὰ τοῦ πλοῦτου του παρ' ἄξιαν. Πρέπει πρὸ πάντων νὰ δίδῃ τὸ παράδειγμα τῆς πρὸς τοὺς νόμους ὑπακοῆς, νὰ βοηθῇ τοὺς πάσχοντας, νὰ διδάσκῃ τοὺς ἀμαθεῖς, ἐνὶ λόγῳ, νὰ δαπανᾷ τὰ περισσεύματά του ὑπὲρ τῆς κοινῆς ὀφελείας.

Ἑρ.—Τί ὀφείλει ὁ πτωχὸς πολίτης πρὸς τὴν Πατρίδα;

Ἄπ.—Ὁ πτωχὸς πολίτης ὀφείλει νὰ συντελῇ καὶ αὐτὸς ὅλαις δυνάμεσιν εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος. Ὅσοι χρόνος περισσεύει ἐκ τῆς ἐργασίας πρέπει νὰ δαπανᾷται εἰς τὴν σπουδὴν πρὸς αὐξήσειν τῶν γνώσεών του. Πάντες οἱ Ἕλληνες, οἰαδήποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ χρηματικὴ αὐτῶν κατάσταση, πρέπει νὰ γνωρίζωσι τοὺς νόμους

τῆς Πατρίδος των, ὅπως τηρῶσιν αὐτοὺς ἀπαρβατόως, καὶ νὰ παρακολουθῶσι τὰ σπουδαῖα πολιτικὰ γεγονότα, ὅπως ἐν ἀνάγκῃ ἐκτελῶσιν ἐν γνώσει τὸ καθήκον τοῦ πολίτου.

Ἑρ.—Μόνα ταῦτα;

Ἄπ.—Πρέπει προσέτι νὰ νυμφεύηται μόλις ἀσφαλίσας πόρον ζωῆς, καὶ νὰ ἀνατρέφῃ τὰ τέκνα του ἐν ταπεινότητι μὲν, ἀλλ' ἀξιοπρεπῶς, στέλλων αὐτὰ πρὸ πάντων εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἑρ.—Ὁ πτωχὸς πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ πλουτήσῃ;

Ἄπ.—Δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ αὐτὸ ὡς κυρίαν ἐνασχόλησιν, ἀρκούμενος νὰ ἀποταμιεύῃ δι' ἐγκρατείας καὶ οἰκονομίας ποσόν τι διὰ τὸ γῆρας του, ἢ δι' ἐνδεχομένην ἀσθένειαν.

Ἑρ.—Κατὰ σέ, λοιπόν, ὁ πτωχὸς πρέπει νὰ μὲν πάντοτε πτωχὸς;

Ἄπ.—Ἐὰν ἡ τύχη φανῇ εὐμενῆς, δὲν πρέπει βεβαίως νὰ ἀποδιώξῃ τὸν πλοῦτον· ἀλλὰ νὰ προτιμᾷ τὴν πενίαν, ἐὰν πρὸς πλουτισμὸν ἀπαιτῆται διαφθορὰ καὶ πονηρία. Οὐδεὶς θησαυρὸς ἀναπληροῖ τὴν ἥσυχον συνείδησιν.

Ἑρ.—Ἦὼς πρέπει νὰ φέρεται ὁ πτωχὸς πολίτης πρὸς τοὺς πλουσίους;

Ἄπ.—Πρέπει νὰ θεωρῇ αὐτοὺς ὡς ἀδελφοὺς ἔχοντας τὰ μέσα νὰ φανῶσι χρησιμώτεροι πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ φέροντας διὰ τοῦτο βαρυτέραν εὐθύνην. Ὅσάκις δὲ ἔρχεται εἰς συνάφειαν πρὸς αὐτοὺς, δὲν πρέπει οὔτε νὰ ἀλαζονεύηται, οὔτε νὰ ταπεινοῦται.

Ἐπίται συνέχεια.

ΠΩΣ ΤΡΕΦΟΜΕΘΑ

Συνήχημα ἰδίε σελ. 66.

ἘΠΙΣΤΟΛΗΝ ΕΚΤΗΝ

Ὁ φάρυγξ.

Ἐνθυμῆσαι βεβαίως τὸν θυρωρὸν, περὶ τοῦ οἴου διὰ μακρῶν ὠμιλήσαμεν· γνωρίζεις δὲ, ὑποθέτω, ὅτι οἱ θυρωροὶ ἔχουσι κατ' ἀνάγκην καὶ ἐν σάρωμα εἰς τὰς χεῖράς των.

Τὸ σάρωμα τοῦ ἰδικοῦ μας θυρωροῦ εἶνε ἡ γλῶσσά μας· εἶνε δὲ σάρωμα ἀμίμητον, διότι κινεῖται μόνον του, δὲν φθίρεται, καὶ δὲν κάμνει καὶ κοινορτόν.

Ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή νὰ ὑπάγῃ μακρύτερα ἡ μάζα ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐμάσσησαν οἱ ὀδόν-

τες μας, τὸ σάρωμα τοῦ στόματός μας ἀρχίζει νὰ κινῆται δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ· ἀναβαίνει, καταβαίνει, πηγαίνει ἐμπρός, ἔρχεται ὀπίσω, εἰσχωρεῖ παντοῦ, ἐρευνᾷ εἰς πᾶσαν γωνίαν, συνάγει δὲ πανταχόθεν καὶ τὸ ἐλάχιστον ψιχίον φαγητοῦ, καὶ ἐνὸσω ὁ ὄγκος αὐξάνει, τὸ σάρωμα μεταβάλλεται εἰς πτυάριον, ἀνυψοῦται εἰς τὸ ἄκρον του, στηρίζεται εἰς τὸν οὐρανίσκον, κυρτοῦται πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ . . . — πλὴν ἂς μὴ βιαζώμεθα.

Ὅπισθεν τοῦ στόματος, τὸ ὁποῖον, καθὼς εἶπομεν, εἶνε ὁ προθάλαμος, εὐρίσκεται ἐν εἶδος διαδρόμου, τὸν ὁποῖον χωρίζει ἀπὸ τὸ στόμα ἐν μικρὸν κρεάτινον παραπέτασμα. Τὸ παραπέτασμα αὐτὸ κρέματα ἀπὸ τὸν οὐρανίσκον, ἀπαράλλακτα καθὼς εἰς τὰς θύρας τῶν πλουσίων κρέμανται συνήθως παραπέτασμα. Ἄν ὁ διάδρομος αὐτὸς ἔφερε μόνον ἀπὸ τὸ στόμα εἰς τὸν στόμαχον, ἢ κατὰ ποσιν τῶν φαγητῶν θὰ ἦτο ἀπλούστατον πρᾶγμα· ἀλλ' ὁ ἀρχιτέκτων τῆς οἰκίας ἠθέλησε, καθὼς φαίνεται, νὰ κάμῃ οικονομίαν, καὶ τὸν διάδρομον αὐτὸν τὸν μετεχειρίσθη διὰ δύο σκοπούς. Πρῶτον μὲν διὰ νὰ διαβαίῃ τὸ φαγητὸν τὸ ὁποῖον καταπίνομεν, δεύτερον δὲ διὰ νὰ διέρχεται ὁ ἀήρ τὸν ὁποῖον ἀναπνέομεν. Ὁ ἀήρ αὐτὸς ἔχει ἐντὸς τοῦ διαδρόμου δύο χωριστὰς θύρας, μίαν ἣτις συγκοινωνεῖ μὲ τὴν βίνα, καὶ ἄλλην ἣτις συγκοινωνεῖ μὲ τοὺς πνεύμονας· ἀπὸ τὰς δύο δὲ αὐτὰς θύρας εἶνε αὐστηρῶς ἀπηγορευμένον εἰς τὰ φαγητὰ νὰ διαβῶσι. Τί ἐννοεῖ ὅμως εἰς βῶλος φαγητοῦ, καὶ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἀπαιτήσωμεν παρ' αὐτοῦ, νὰ σεβασθῇ μόνος του τὴν ἀπαγόρευσιν; Ὅταν εἰσέλθῃ εἰς τὸν διάδρομον καὶ εὖρῃ ἐμπρός του θύρας ἀνοικτάς, ποῖος θὰ τοῦ εἴπῃ: «αὐτοῦ εἶνε ὁ δρόμος σου· ἐδῶ εἶνε ὁ δρόμος ἄλλου;» Κανεὶς βέβαια. Πρέπει λοιπὸν τὸ φαγητὸν, ὅταν ἐμβῇ εἰς τὸν διάδρομον, νὰ εὖρῃ ἐμπρός του μόνον τὴν ἰδικήν του θύραν ἀνοικτήν, καὶ ἀπ' ἐκείνην νὰ διαβῇ.

Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς γίνεται.

Δὲν παρετήρησες ἴσως ποτὲ, ὅτι, ὅταν καταπίνης, κάτι τι ἀναβαίνει καὶ σφίγγεται συγχρόνως ἐντὸς τοῦ λαιμοῦ σου. Ὅταν τρώγῃ τις δὲν τὸ προσέχει· δοκίμασε ὅμως νὰ ξηροκαταπίης, καθὼς λέγομεν κοινῶς, καὶ θὰ ἰδῆς.

Φαντάσου τώρα τὸν διάδρομον αὐτὸν, περὶ τοῦ ὁποῖου ὁμιλοῦμεν, ὡς ἐν μικρὸν δωμάτιον, εἰς τοῦ ὁποῖου τὸν τοῖχον, ὑπεράνω τοῦ μέσου, ἀνοίγει μία θύρα, σκεπασμένη μὲ ἐν παραπέτασμα. Εἰς τὴν ὄροφὴν ὑπάρχει μία τρύπα, ἣτις φέρει πρὸς τὴν βίνα· εἰς δὲ τὸ πάτωμα ἀνοίγουν δύο μεγάλοι σωλῆνες, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν εἰς, ὁ ἐμπροσθινός, φέρει εἰς τοὺς πνεύμονας, ὁ δὲ ἄλλος, ὁ ὀπίσθιος, εἰς τὸν στόμαχον.

Τώρα καταπίνεις.

Ἐνῶ καταπίνεις, τὸ παραπέτασμα τῆς θύ-

ρας ἀνυψοῦται καὶ κολλᾷ εἰς τὴν ὄροφὴν· κλείεται δὲ τοιουτοτρόπως ὁ δρόμος πρὸς τὴν βίνα. Συγχρόνως ὁ σωλὴν τῶν πνευμόνων ἀναβαίνει πρὸς τὸν τοῖχον, καὶ κρύπτεται ὑποκάτω τῆς θύρας· συστέλλεται δὲ καὶ γίνεται πολὺ μικρὸς, διὰ νὰ περάσῃ ἐπάνω του εὐκόλως τὸ φαγητὸν· καὶ διὰ περισσοτέραν μάλισα ἀσφάλειαν, ἐνῶ αὐτὸς ἀναβαίνει διὰ νὰ κρυφθῇ, μία μικρὰ καταπακτὴ ἢ κλαβαρῆ, καθὼς λέγει ὁ λαὸς, καταβαίνει καὶ κλείει ἐντελῶς τὸ ἀνοιγμὰ του. Δὲν μένει τότε πλέον ἄλλος δρόμος διὰ τὸ φαγητὸν, τὸ ὁποῖον ἐμβῆκεν ἤδη εἰς τὸν διάδρομον, εἰμὴ ὁ σωλὴν τοῦ στομάχου, καὶ εἰς αὐτὸν πίπτει κατ' εὐθείαν ὁ βλωμὸς, τουτέστιν ἡ βουκιὰ μας, καὶ κανένα πλέον δὲν τρέχει κίνδυνον νὰ χάσῃ καὶ πάλιν τὸν δρόμον τῆς.

Θαυμάσιος μηχανισμὸς, — δὲν εἶνε ἀλήθεια; Καὶ ὅταν κανεὶς σπουδαίως συλλογισθῇ, πόσον λεπτοὶ καὶ πολὺπλοκοὶ εἶνε οἱ περίεργοι αὐτοὶ τροχοὶ τῆς μηχανῆς, τὴν ὁποίαν ἔχομεν ἐντὸς μας, πόσον ἄξιον προσοχῆς εἶνε ὅλον αὐτὸ τὸ σύστημα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξαρτᾶται ἡ ὑπαρξὶς μας, πρέπει νὰ λυπηθῇ βεβαίως ἐκείνους, οἵτινες οὔτε τὴν λεπτότητα τοῦ μηχανισμοῦ γνωρίζουν, οὔτε τὸ εὐθραυσον τῶν τροχῶν καὶ τῶν ἐλατηρίων του, οὔτε τοὺς πολλοὺς καὶ διαφόρους κινδύνους εἰς τοὺς ὁποίους ἡ ὠραία μηχανὴ εἶνε ἐκτεθειμένη, οὔτε ἠξέουρον, ἐπομένως, νὰ τὴν προφυλάξουν ἀλλέως εἰμὴ ὅπως τὰ ἄλογα ζῶα προφυλάττουν τὰς ἰδικὰς των μηχανὰς, τουτέστι διὰ τοῦ ἐμφύτου, ἦτοι διὰ τῆς αὐθορμήτου ἐνεργείας αὐτῆς πάλιν τῆς ἰδίας μηχανῆς.

Φαντάσου μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν μόνον τὴν ἰδικήν των μηχανὴν νὰ προφυλάξουν, ἀλλὰ καὶ μηχανὰς ἄλλων, διὰ τὰς ὁποίας εἶνε ὑπεύθυνοι, διότι αὐτοὶ τὰς ἔφεραν εἰς τὸν κόσμον. Αὐτοῦ πλέον τὸ ἔμφυτον δὲν ἐνεργεῖ, καὶ πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἢ μῆτηρ τὴν μηχανὴν τοῦ τέκνου τῆς, διὰ νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀσφαλῶς ἀπὸ πάντα κίνδυνον.

Θὰ ἤκουσες βέβαια πολλάκις, ὅτι δὲν πρέπει τις νὰ ὁμιλῇ ἐνῶ τρώγει· τοῦτο εἶνε πολὺ ὀρθόν· ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τόσο μόνον. Σὺ δὲ, κόρη μου, ἣτις μανθάνεις τώρα, καὶ δὲν θὰ λησμονήσῃς, εἶμαι βέβαιος, τὴν κατασκευὴν τῆς μηχανῆς μας, ὅταν μεγαλώσῃς, καὶ γείνης μῆτηρ, θὰ λέγῃς εἰς τὰ τέκνα σου, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὁμιλοῦν, ὄχι μόνον ὅταν τρώγουν, ἀλλὰ ἰδίως καὶ πρὸ πάντων ὅταν καταπίνουν. Ἐννοεῖς δὲ βεβαίως τὸν λόγον.

Διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν, καθὼς γνωρίζεις βέβαια, ὠθοῦμεν τὸν ἀέρα τῶν πνευμόνων μας εἰς τὸ στόμα. Ὅμιλία εἶνε ὁ κρότος, τὸν ὁποῖον κάμνει ὁ ἀήρ αὐτὸς ἐξερχόμενος· καὶ δι' αὐτὸ ὅταν ἀναγινώσκῃς μεγαλοφώνως, σοῦ παραγγέλλει ὁ διδάσκαλος νὰ σταματᾷς εἰς τὰς τε-

λείας στιγμάς, τὰς ἄνω στιγμάς καὶ τὰ κόμματα· διότι ἀλλέως θὰ σοῦ ἔλειπεν ἕξαφνα ἡ πνοὴ ἐν τῷ μέσῳ τῆς φράσεως, καὶ θὰ ἔμενες μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα. Εἶδμεν δὲ πρὸ μικροῦ, ἂν ἐνθυμησῶμαι, ὅτι, πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς κινδύνου, ὁ σωλὴν τῶν πνευμόνων κλείει, καθ' ἣν στιγμὴν καταπίνομεν· διότι ἂν ἔμενον ἀνοικτὸς καὶ αὐτὸς, τὸ φαγητὸν θὰ ἐλάμβανε πολὺ πιθανῶς ἄλλον δρόμον, καὶ ἀντὶ τὸ ὑπάγει εἰς τὸν στόμαχον, θὰ διευθύνετο πρὸς τοὺς πνεύμονας. Ἄν ὅμως μᾶς ἔλθῃ ὄρεξις νὰ ὀμιλήσωμεν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν καταπίνομεν, ὁ ἀήρ, τὸν ὁποῖον ὠθοῦμεν ἀπὸ τοὺς πνευμόνας μας, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ ἐξέλθῃ· ὁ σωλὴν του, ὅστις εἶχε γίνεαι τόσο μικρὸς ὁ ταλαίπωρος, διὰ νὰ ἀφήσῃ ἐλεύθερον τὸν δρόμον εἰς τὸ φαγητὸν, ἐπανέρχεται θέλων καὶ μὴ θέλων εἰς τὴν θέσιν του, ἀνοίγει, διὰ νὰ περάσῃ ὁ ἀήρ τῶν πνευμόνων, καὶ τὸ φαγητὸν, τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατεπίνετο, ἀντὶ νὰ πέσῃ εἰς τὸν σωλῆνά του, πίπτει εἰς τὸν ἄλλον, τὸν ἐμπρόσθιον, καὶ . . . στραβοκαταπίνομεν, ὡς λέγει ὁ λαός.

Ἐνθυμεῖσθαι τί μᾶς συμβαίνει εἰς τοιαύτην περίστασιν. Βῆχομεν φοβερά, σφενδονίζομεν ἔξω τοῦ στόματός μας ὅτι εὐρίσκεται ἐντὸς αὐτοῦ, τὸ πρόσωπόν μας γίνεται κυανοῦν, χάνομεν τὴν ἀναπνοήν, τὸ σῶμά μας ὀλόκληρον τρέμει, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μας, νομίζει τις, θὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὰς κόγχας των. Ὁ σωλὴν, ὅστις εἶνε προσδιωρισμένος μόνον δι' ἀέρα, καὶ βλέπει ἕξαφνα ξένον ἀπρόσκλητον εἰσπυρόμενον ἐντὸς αὐτοῦ, ἀγωνίζεται πάσῃ δυνάμει νὰ ἀποδιώξῃ τὸν αὐθάδη καὶ ἀδιάκριτον, οἱ δὲ πνεύμονες, οἵτινες θὰ ἦσαν ἠφανισμένοι, ἂν ὁ ἀδιάκριτος ξένος ἔφθανε μέχρις αὐτῶν, ἔρχονται εἰς βοήθειαν τοῦ πιστοῦ ὑπηρετοῦ, ὅστις ἀγωνίζεται πρὸς σωτηρίαν των, καὶ τοῦ στέλλουν εἰς ἐπικουρίαν ὅσον ἀέρα ἔχουν καὶ δὲν ἔχουν. Ὁ ἀήρ αὐτὸς γίνεται βῆξ, καὶ ἐνώπιον τῆς ὀρυκτοῦ σφενδονίζεται ἔξω τοῦ στόματος ὁ παρείσαστος καὶ ἀδιάκριτος ξένος, ὡς κοινορτὸς σαρωνόμενος ἀπὸ τὸν ἄνεμον. Ὅταν δὲ καθαρῶς ἐντελῶς ὁ σωλὴν, καὶ παρέλθῃ καθ' ὀλοκληρίαν ὁ κίνδυνος, τότε μόνον κοπάζει βαθμηδὸν ἡ καταγιγίς, καὶ ἐπανέρχεται ἡ ἡσυχία.

Μὴ τυχὸν σοῦ φανῆ ἀστείον τὸ πρᾶγμα καὶ γελάσης. Διότι, ἂν καταπῆ τις τοιοῦτοτρόπως κανὲν μεγάλον τεμάχιον, ἂν ὁ ἐλθρὸς, ὅστις παρεισέφρησεν εἰς τὸν σωλῆνα τῶν πνευμόνων, ἦνε σπουδαῖος, καὶ δὲν κατορθώσουν οὔτε ὁ σωλὴν οὔτε οἱ πνεύμονες νὰ τὸν ἀποδιώξουν ταχέως, δύναται τις νὰ ἀποθάνῃ αὐθαρῆ, καὶ τὰ παραδείγματα δυστυχῶς δὲν λείπουν. Ἡ φύσις δὲν κάμνει τίποτε εἰς μάτην· οὔτε εἶνε τόσο δειλὴ, ὥστε νὰ τὰ χάσῃ καὶ νὰ τρομάξῃ διὰ τὸ τίποτε. Ὅταν δὲ

βλέπῃς, ὅτι συγκεντρώνει ὅλας τὰς τὰς δυνάμεις εἰς ἓν σημεῖον, καὶ μετὰ πολλῆς ἀγωνίας προσπαθεῖ νὰ ἀποδιώξῃ ἐπικείμενον κίνδυνον, τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ κίνδυνος εἶνε πραγματικὸς καὶ σπουδαῖος, ἀδιάφορον ἂν ἡμεῖς τὸν ἐννοοῦμεν ἢ ὄχι.

Τώρα πιστεύω γνωρίζεις τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ παραγγείλῃς εἰς τὴν κόρη σου, ὅταν γείνης μήτηρ, νὰ μὴ ὀμιλῇ ὅταν καταπῆν. Ἀκόμη δὲ περισσότερον πρέπει νὰ τῆς παραγγείλῃς, νὰ μὴ γελά, ὅταν καταπῆν, διότι καὶ ὁ γέλως ταραττεῖ ἐπίσης, καὶ πολὺ περισσότερον μάλιστα, τοὺς πνεύμονας, διότι ὅταν γελῶμεν ἐξέρχεται πολὺ περισσότερος ἀήρ ἐξ αὐτῶν παρὰ ὅταν ὀμιλῶμεν, καὶ διότι, ἐπομένως, κινδυνεύομεν πολὺ περισσότερον νὰ στραβοκαταπίνομεν γελῶντες ἢ ὀμιλοῦντες.

Τώρα, πρὶν τελειώσω, δὲν νομίζω περιττὸν νὰ σοῦ μάθω πῶς ὀνομάζονται παρὰ τῶν σοφῶν τὰ διάφορα μέρη τοῦ δωματίου, τὸ ὁποῖον ἐγνωρίσαμεν.

Τὸ δωμάτιον αὐτὸ ὀνομάζεται φάρυγξ, τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας τοῦ ὑπερώϊου ἰστίου, ὁ σωλὴν τοῦ στομάχου οἰσοφάγος, ὁ σωλὴν τῶν πνευμόνων λάρυγξ, ἡ ὀπή τοῦ ρινοῦ, καὶ ἡ καταπακτὴ ἡ ὁποία τὴν φράττει ἐπιρρινοῦ.

Μὴ μοῦ ζητήσης ἐξηγήσιν αὐτῶν τῶν λέξεων, διότι θὰ μὲ ἠνάγκαζες νὰ γείνω πολὺ σχολαστικὸς, καὶ δὲν θὰ ἐτελειώναμεν ποτέ. Ἄλλως τε δὲ, ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃς τὰ πράγματα, καὶ ὀνομάξῃς τα ὅπως θέλῃς.

^{Ἐπταὶ συνέχισιν.}

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

Ἡ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ

Ὁ Ἐπίκτητος ἐγεννήθη εἰς Ἱεράπολιν τῆς Φρυγίας, καὶ ἤμασε περὶ τὰ τέλη τῆς πρώτης μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Καὶ ἦτο μὲν ἐθνικὸς τὴν θρησκείαν, ἀλλ' ἀνεδείχθη ἐν πολλοῖς συνάδελφος οὕτως εἰπεῖν καὶ συνεργάτης τῶν ἱεροκηρύκων τοῦ Χριστιανισμοῦ, μάλιστα εἰς τὰς λεγομένας Διατριβάς, τὰς ὁποίας αὐτοῦ λέγοντος ἔγραψεν ὁ Ἀρριανός. Εἰς τὰς Διατριβάς ταύτας, ὅτε μὲν ἀποκρίνεται εἰς ἠθικὰ ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα ἀπευθύνοντο πρὸς αὐτὸν, ὅτε δὲ προτρέπει πρὸς ἀρετὴν, ὅτε δὲ μελετᾷ ἐυγλώττως τὰ περὶ τῆς Προνοίας, τὰ περὶ τοῦ Θεοῦ, τὰ περὶ τῶν καθηκόντων τῶν ἐπιβαλλομένων ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἄνθρωπον, παρασκευάζων οὕτω τοὺς πολλοὺς νὰ ἀκούσωσι καὶ νὰ νοήσωσι τοὺς λόγους τῶν Πατέρων τῆς ἐκκλησίας. Ἐλεγε δὲ ὅτι ὁ φιλόσοφος ὀφείλει νὰ ἀφιεροῖ ἑαυτὸν ὅλον τῇ διακονίᾳ τοῦ Θεοῦ· καὶ ἀπῆται παρ' αὐτοῦ ἀνοχὴν καὶ καρτερίαν ἐνάμιλλον τῆς Εὐαγγελικῆς, διότι ἐπέβαλεν εἰς τὸν φιλόσοφον τὸ καθῆκον καὶ δερόμενον φιλεῖν αὐτοὺς τοὺς δέροντας, ὡς πατέρα πάντων, ὡς ἀδελφόν. Οὐδέ